

Spiritualismin periaatteiden tulkinta elää

Olemme kaikki tasavertaisia. Me kaikki olemme syntyneet sisimmässämme henkisen lain yksinkertaiset perusteet. Jokaisena päivänä etemme tarjoutuu mahdollisuuksia tehdä palvelus toisille elämänmuodoille, vaikka ihmiselle, eläimelle tai muutoin. Elämäntilanteiden erilaisuudesta johtuen teot voivat vaihdella, riippuen siitä, minkälaisessa ympäristössä ja olosuhteissa ihminen on. Yksi esimerkki voi olla pelkkä kuuntelu, kun toinen keventää taakkaansa puhumalla huolistaan, tai voi vaikkapa auttaa jotakuta ventovierasta ystävällisellä teolla.

Istun parhaillaan hotellin vastaanotossa Italiassa ja ympärilläni puhutaan monia kieliä. Vaikkakin jokainen henki on ”maantieteellisesti” sijoittunut, silti jokaisessa oleva jumalallinen kipinä on universaali, ja näin ollen osa laajempaa tietoisuutta.

Vaalikuume pyyhkäisee parhaillaan yli Italian. Katsoessani tänä aamuna *BBC World Service* -ohjelmaa, poliitikot olivat täynnä tyhjiä lupauksia vallannäläsään. Milloinkohan ihmiskunta ymmärtää, että materiaallinen hyöty itsekkäine haluineen ei ole vastaus todelliseen hen-

kiseen kasvuun? Ystävällisyys, suvaitsevaisuus, ymmärrys, myötätunto ja henkinen yhdenvertaisuus ovat arvoja, jotka merkitsevät eniten. Jokainen valtio voisi olla yksimielinen ja ojentaa ystävyyden käden veljilleen. Se herättäisi näin eloon spiritualismin toisen periaatteen ihmisten välisestä sisaruudesta ja veljeydestä.

Jokainen periaate havainnollistaa henkistä lakia. Toinen periaate, johon tässä artikkelissa tarjoan henkilökohtaisia näemyksiäni, antaa toteutettuna tarjoajalleen lämpimän tunteen ja saajalle tunteen arvostuksesta. Lämpö on tunnustus hengeltä yksilön fyysisten aistien kautta. Yksinkertaisella teolla, luomalla henkistä hyvinvointia toiselle, on positiivinen vaikutus pelkän aikomuksen ja vuorovaikutuksen avulla. Koko ihmiskunnan roolia ei pitäisi tankata itsekkäillä haluilla vaan epäitsekkäillä teoilla. Siten ihmiset tulevat vähitellen tunnetuiksi, ei siitä keitä he ovat, vaan mitä tekevät, eläessään tässä fyysisessä olomuodossaan.

Aito veljeys ei ole toisen tuomitsemista, paitsi mikäli henkilö on rikkonut maallisia lakeja vastaan. Se onkin sitten kokonaan toinen asia. Fyysiset lait ovat suojelemissa kaikkien hyvinvointia, ja laki ja järjestys ovat tarpeellisia.

Jokaisen elämässä on toisinaan aikoja, jolloin ihmiset satuttavat ja loukkaavat toinen toisiaan. Luontainen vaistomme haluaa antaa samalla mitalla takaisin, ja ehkäpä tämä on joidenkin lukijoidemmekin ongelma. Jos annat samalla mitalla takaisin, vihasi vain lisää negatiivista energiaa, mikä heijastuu kohti sinua pelkästä tietämättömyydestä johtuen. Näin ollen tämä on ihanteellinen mahdollisuus nousta negatiivisuuden yläpuolelle ja ymmärtää se rakkaudella. Se on monen ihmisen elämän oppiläksy.

2. periaate: Kaikki ihmiset ovat sisariamme ja veljiämme

Rakkaus on valon heijastuma, negatiivisuus sen varjo. Molemmat puolet ovat kaikissa ihmisissä. Kukin yksilö päättää itse, minkä olemuspuolensa kanssa haluaa työskennellä. Muista, että jokainen teko tuottaa seurauksen.

Tarkastelkaa itseänne henkisinä lähettiläinä. Mainitsemani rakkauden valo vähentää negatiivisuuden aikanaan. Se voi jopa muuttaa tekijän ajatusmallia. Henkimaailma on kertonut minulle, että tässä ei ole kyse voittamisesta tai häviämisestä vaan pyrkimyksestä kouluttaa tietämättömiä ja rakkauden tekojen kautta luoda tunnetta ”taivaasta maan päällä”. Tapahtumaketju käynnistyy, ja vähitellen hyvä lisää hyvää.

Mikä saa jotkut ihmiset erottumaan joukosta? Mikä on se ”ainesosa”, mikä tekee toisista ihmisistä jumalallisia teoissaan?

Ajatellaanpa vaikka Kalkutan **Äiti Teresaa**. Oliko se hänen aineellinen asemansa, rikkaus? No ei, ei ainakaan kirjaimellisessa merkityksessä. Hänen rikkautensa oli rakkaus, asemansa oli palvella ihmisyyttä väristä, uskonnosta tai uskonnottomuudesta riippumatta. Äiti Teresan elämä tällä henkisellä polulla toi toivoa ja inspiraatiota sekä fyysisellä että henkisellä tasolla miljoonille ihmisille sekä hänen fyysisen olemassaolonsa aikana että jopa yhä edelleen hänen kuolemansa jälkeen.

Kun hän puhutteli Euroopan Parlamenttia, hän lausui **Pyhän Franciscus Assisilaisen** rukouksen:

Jumalani, tee minusta rauhasi välikappale,
niin että sinne, missä on vihaa, toisin rakkauden,
...missä loukkausta, toisin anteeksiannon,
...missä epäsuopua, loisin yksimielisyyden,
...missä erehdystä, osoittaisin totuuden,
...missä epäilystä, auttaisin uskon,
...missä epätoivoa, nostaisin luottamuksen,
...missä pimeyttä, loisin Sinun valoasi,
...missä surua, virittäisin ilon ja lohdutuksen.

Niin että, oi Mestari,
en yrittäisi niin paljon etsiä lohdutusta
kuin lohduttaa muita,
hakea ymmärrystä kuin ymmärtää toisia,
pyytää rakkautta kuin rakastaa muita.

Sillä antaessaan saa,
kadottaessaan löytää,
unohtaessaan saa anteeksi,
kuollessaan nousee iankaikkiseen elämään.

Kuunnellessaan noita sanoja poliitikot hiljentyivät ennen puhkeamistaan hurmaantuneisiin aplodeihin. Miksi? Hän puhui totuuden, minkä monet heistä tunnistivat tuossa hetkessä. Se, että sisäistivätkö he noita hänen sanojaan ja mahdollisesti työskentelivätkö jatkossa niiden hengessä, oli heidän oma valintansa.

Äiti Teresan kautta ilmaistuna nuo Pyhän Franciscuksen monia vuosisatoja sitten kirjoittamat sanat ovat tänäkin päivänä yhä oleellisia. Miksi? Koska ihminen on yhä kiinnostunut fyysisestä voimasta ja manipuloinnista. Äiti Teresa ei puhunut sodista, budjeteista tai taloustieteellisistä ohjelmista, vaan pyrki näyttämään ihmisille, että heillä on työkalut itsellään, jos he vain haluavat olla ”itse oma kirkkonsa” toimien henkisten lakien mukaan.

Hänen vilpittön totuutensa ei ollut vain missio, siitä tuli myös tapa elää. Hän oli täydellinen esimerkki ihmisten veljeydestä käytännössä.

Tietenkin on ollut ja on monia muitakin yksilöitä, mutta mainitsen Äiti Teresan siksi, että tämän jutun lukijat tietävät hänen elämästään ja siitä vaikutuksesta, mikä hänellä oli yhteiskuntaan.

Se, että olet henkinen persoona ja elät palvellaksesi, ei tarkoita, että istut koko päivän vuorella ja olet hurskas. Kaukana siitä. Kerrotaan, että eräänä aamuna yhden aamurukouksensa aikana, Äiti Teresa kuuli äänen, joka pyysi häntä menemään tiettyyn paikkaan Kalkutassa. Mitään syytä ei annettu. Täydessä luottamuksessa hän järjesti kuljetuksen ja teki, kuten oli ohjattu. Paikka perillä oli hylätty maa. Ääni ilmaisi Äiti Teresalle, että hänen on aloitettava koulun rakentaminen. Hän hankki työmiehet, materiaalin, itse asiassa kaiken tarvittavan, ja lopulta koulu valmistui. Koko projekti ei maksanut yhtä rupiaakaan. Miksi? Äiti Teresa oli päättäväinen, määrätietoinen. Henkimaailman ohjauksen vaikuttamana tämä henkinen kokemus loi ihmeen. Äiti Teresalle tämä oli kuitenkin oma lukunsa hänen toiminnassaan.

Tässä yhteydessä ehkä ihmettelet, miksi kiinnitän niin paljon huomiota Äiti Teresaan? Miksipä en? Hänen uskonnollinen näkemyksensä ehkä eroaa jossain määrin spiritualistin näkemyksestä, mutta mitä merkitystä sillä on? Minun mielestäni ei mitään. Uskonto on lokeroinut yhteiskuntaa vuosisatoja, nyt meidän on aika toimia yhdessä. Silloin meillä on toisen periaatteen yksi näkökulma toiminnassa.

Joten, rakas lukija, tuoko sinun henkesi toivoa toisille?

Teksti Spiritualistipappi *Matthew Smith*
Kurssiorganisaattori ja opettaja, Arthur Findlay College

Käännös *Leila Anipuro*